



Ensimmäisen aallon eli vuosina 1989–93 Suomeen tulleista maahanmuuttajista 24 % omisti asuntonsa vuonna 1997, mutta kymmenen vuotta myöhemmin eli 2007 osuus oli jo 40 %, kertoo Helsingin tietokeskuksen tutkijan Suvu Linnanmäki-Koskelan selvitys (HS 3.4.). Samana vuonna 2007 kaikista suomalaisista 72 % ja helsinkiläisistä vajaan 51 % asui omistusasunnossa. Prosentit ja kehitys näyttävät uutisen mukaan olevan varsin tasaisia riippumatta tulijan lähtömaasta. Venäjältä tulleista omistusasujia vuonna 2007 oli 40 %, Somaliasta 36 %, Virossa 42 % ja Vietnamiasta 34 %. Uutisessa haastatellun Helsingin maahanmuuttoasioiden johtajan Annika Forsanderin mielestä omistusasuminen on hyvä mittari maahanmuuttajien yhteiskuntaan sitoutumisen asteelle:

”Jos miettii, mikä on keskeisin yhteiskuntaan ja varsinkin palkkatyöhön sitouttava tekijä meidän kaikkien näkökulmastamme, niin kyllä se on asuntolaina.”

He tekevät sen siis itse: elävät maassa maan tavalla.



**Juhani Arajärvi** (1867–1941) oli suomalaisuusmies, vanha-suomalaisen nokkamiehiä, joka nuoruudessaan oli kansanvalistaja, nuorisoseura-aktivisti ja

kansanopiston johtaja, kunnes vuonna 1903 aloitti pankkimiehenä Kotkassa. Arajärvi oli koulutoverinsa J.K. Paasikiven uskottu niin KOP:n johdossa, kokoomuksessa kuin eduskunnassa ja maan hallituksessa. Viime vuonna Juhani Arajärven lapsenlapset *Erkki-Juhani Taipale* ja *Ilkka Taipale* julkaisivat ukistaan elämäkerran, kirjoittajanaan Kalevi Kalemaa. Kirjan saatesanoissa julkaisijat kirjoittavat:

”Vaikka omakohtaiset muistikuvamme äitimme isästä ovat vähäiset, hänen muistonsa ja fennomaaninen henkinen perintönsä ovat isoitimme Sofie Arajärven (os. Charpentier) ja heidän lastensa kautta ympäröineet meitä lapsuudessa, nuoruudessa ja vielä myös aikuisiässä.”

Kirjasta käy ilmi Juhani Arajärven ehkä merkittävin aikaansaannos. Syksyllä 1918 Arajärvi oli pääministeri J.K. Paasikiven hallituksen valtiovarainsenaattori, ja tässä roolissaan hän vei läpi päätökset, joilla valtio lunasti omistukseensa ensinnäkin W. Gutzeit & Co:n osake-enemmistön. Monet Gutzeitin norjalaiset osakkaat pelkäsivät silloisessa tilanteessa kokonaan menettävänsä tänne sijoittamansa rahat ja halusivat saada ne takaisin Norjaan. Samassa paketissa Arajärvi lunastutti valtiolle valtavat metsäalueet ja lähes kaiken suomalaisen vesivoiman: jo aiemmin valtion omistaman Imatran lisäksi Vuoksen kosket, Kemijoen Taivalkosken ja Narkauskosken, Tornionjoen Kukkulankosken sekä Liankajoen Pirkonkosken:

”Senaatin käsityksen mukaan yksityishenkilöitä tai yhtiöitä, olivatpa ne kotimaisia tai ulkomaisia, ei pitäisi päästää määrää-

mään, mikä hinta maan suuria pienkuluttajien oli maksettava tarvitsemastaan sähkövoimasta. Ostetut sahat, selluloosa- ja muut puunjalostustehtaat olisivat valtion metsien puutavaran hyviä kuluttajia.”



THL:n pääjohtaja **Pekka Puska** on monessa mukana. Tämän YP:n numeron pääkirjoituksessa kerrotaan, että Puska on Alko Oy:n hallituksen nimeämän alkoholipoliittisen valiokunnan puheenjohtaja, ja on siinä roolissa osaltaan vaikuttanut Alkon viime aikojen profiilin nostoon. Maaliskuussa media tiesi näyttävästi kertoa, että Maailman Sydänliiton (WHF) puheenjohtajana ”Pekka Puska sai Pepsin vetämään sokerilimsat maailman kouluista” (otsikko HS:ssa 17.3.). Hesarin jutussa Puska arvioi Pepsin päätöstä näin:

”Ei tämä ratkaise maailman lasten lihavuusongelmaa, mutta päätös on tärkeä. Se on hyvä alku prosessille, jossa kiinnitetään huomiota lasten terveyteen, ravitsemukseen ja juomiin.”

Muutama päivä aikaisemmin samainen Pekka Puska kritisoi Hesarissa suurta kohua herättänyttä Helsingin kaupunginhallituksen päätöstä perustaa pakollinen kasvisruokapäivä kouluihin ja epäili, että Helsinki joutuu vielä perumaan sen, sillä kyseessä on kouluruokailun tulevaisuus. Lääkärilehti tiedusteli (17.3.), miksi näin. Jutun mukaan Puskan mielestä kasvien osuutta kouluruuussa ja kasvisvaihtoehtoja on syytä edelleen lisätä – mutta samalla Puska uskoo, että pakollinen kasvisruo-

kapäivä vähentäisi kouluruokailun suosiota entisestään ja entistä isompi osa koululaisia häipyisi kadun toiselle puolelle syömään:

”Tässä on pieni vähemmistö kasvissyöjiä, joiden ideologia on kunnioitettava, mutta he ovat erittäin kiihkeitä lobbauksessa. Suuri enemmistö on hiljaa. Tässäkin Helsingin tapauksessa lautakunta oli toista mieltä, ja kaupunginhallitus teki poliittisen päätöksen. Ennen päätöstä pitäisi mielestäni kuunnella asiantuntijoita, kouluruokailun omaa väkeä ja koululaisia. Ei pitäisi kiivailla liikaa.”

Mitä tästä opimme? Jos haluaa tulla kysytyksi asiantuntijaksi, jonka näkemyksiä laajasti arvostetaan ja joka siksi valitaan olemaan monessa mukana, kannattaa systemaattisesti kehittää tilannetajua ja omaa järkeä – eikä kiivailla liikaa.



Tällä palstalla kerrottiin jo vajaa vuosi sitten (YP 3/09), että THL:n tutkimusprofessori **Tom Erik Arnkil** on pian saamassa valmiiksi mittavan romaanisarjan käsikirjoituksen. Tämän ”Kuninkaan korva” -sarjan ensimmäinen osa on nyt ilmestynyt. Kustannusosakeyhtiö Teos kertoo tiedotteessaan (29.3.) näin:

”*Kuninkaan korva* on moniosainen historiallinen romaani-sarja, jonka ensimmäinen osa, *Kyyroksen kirja*, vie juutalaisen kauppiaan pojan, puolikuurolle isälleen korvaamattoman Benin Baabelin vankeudesta Persian suurkuninkaan palvelukseen.

Suurkuningas Kyyros laajensi valtakuntaansa esiintymällä valloittamiensa maiden vapauttajana. Hän käytti apunaan neuvonantajia ja vakoojia, jotka selvittivät temppelien ja palatsien risti-

riidat sekä kansanjoukkojentymättömät toiveet. Kansojen vaiettua tahtoa taitavasti hyväksikäyttäen Kyyros kykeni pitämään koossa ennennäkemättömän imperiumin. Hän vaati itseään kumarrettavan kuninkaan, mutta antoi valloittamiensa kansojen säilyttää jumalansa.

Ben oli nuori poika, kun Kyyros otti hänet isältään ja vapautti juutalaiset pakkosiirtolaisuudesta. Benistä tulee uskonnollinen vakooja, joka toteuttaa salaista tehtävää kuninkaansa luotettuna ja jumalansa koettelemana.

Kyyroksen kirja on verevä lukuromaani, mutta myös historiallisen tarkka ja värikylläinen ajankuva, joka vie lukijan Persian valtakuntaan keskelle kansojen, sotaherrojen ja kuninkaiden kiistoja, tempelipappien ja jumalien hämmästyttävälle aikakaudelle 500 vuotta ennen ajanlaskun alkua.

Kirjailijan haastattelu, lukunäyte, kuvia ja lisätietoja: [www.kuninkaankorva.fi](http://www.kuninkaankorva.fi).”



YP:n pitkäaikainen kirjoittaja, runoilija **Ilpo Tiihonen**, on jo vuoden verran liikkunut maailmalla *Poetriona*, yhtenä kolmikosta, jossa Tiihonen lukee runojaan ja **Merja Ikkela** (haitari, piano, mandoliini) ja **Sara Puljula** (kontrabasso, kalimba, log drum) säestävät. Näinä päivinä WSOY julkaisee Poetrion CD:n nimeltä ”Lue minulle”, josta WSOY kertoo nettisivuillaan näin:

”Poetrion esittää runoja, joiden tekstiin musiikki kutoutuu. Ilpo Tiihosen omaääniset runot saavat lisää avaruutta ja sävyjä Merja Ikkelan ja Sara Puljulan sävelkulkujen mukana. Runojen yllättävät näkökulmat ja ajatukset, arjen kimallus ja humoristinen haikeus musisoituvat uudenvai-

seksi äänen kirjallisuudeksi.”



”Vuokraturvan hallituksen puheenjohtaja Timo Metsola arvostelee kovin sanoin asiantuntijoita, jotka ovat patistelleet ihmisiä talojensa katoille **lunta pudottamaan**. Surulliset seuraukset – tuhansia loukkaantumisia, satoja sairaalahoitoa vaatineita vammoja, kymmenkunta ruumista – ovat Metsolan mielestä ’käsitteämätön hinta varmuuden vuoksi tehdyille turhalle toimenpiteelle’. ’Yksikään suomalaisen asuintalon katto ei ole lumi kuorman takia sortunut. Ei tänä vuonna eikä aikaisempina vuosina tai vuosikymmeninä. Kuitenkin tätä kuvitteellista uhkaa torjumaan suomalaiset tänä talvena katoilleen kiipesivät. Patistettiinpa heitä sinne myös asiantuntijoiden taholta.’ Lumenpudotus ei Metsolan mukaan muutenkaan ole järkevää, sillä katoilta pudotetut lumet ovat kasoissa talojen kylkiä vasten. ’Sulaessaan ne hautovat rakenteita märkänä vaippana synnyttäen näin kosteusvaurioiden vaaran’, Metsola kirjoittaa.” (HS-uutinen 28.3.)



Ilta-Sanomat kysyi lukijoiltaan, mikä on vuoden paras kuukausi, ja tulos oli (13.3.) tämä:

”Äänestyksessä vuoden parhaasta kuukaudesta **toukokuu** oli aivan ylivoimainen ja sai lähes 40 % äänistä. Ei liene ihme, että marraskuu, tuo kuukausien Itä-Saksa, jäi viimeiseksi ja sai vain muutaman hajaäänän.

– Luonnon viehkeä viherrys herättää viimeistään talviunesta ja antaa lupauksen tulevasta kestästä, Mitja perustelee valintaansa toukokuuta.”